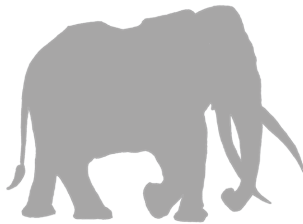

De olifant

Peter Carnavas

FONTAINE UITGEVERS

De olifant

Toen Olivia de keuken in liep, zat er ineens een olifant naast haar vader aan de kleine houten tafel. Ze hadden allebei dezelfde vermoeide uitdrukking op hun gezicht, en ze staarden uit het raam alsof het een schilderij was dat ze nog nooit gezien hadden. De schaduw van de olifant maakte de keuken helemaal donker, en het dier droeg een zwart hoedje.

‘Hoi pap,’ zei Olivia.

Haar vader draaide snel zijn hoofd weg van het raam en keek haar aan met ogen als regenwolken.

'Hallo liefje.'

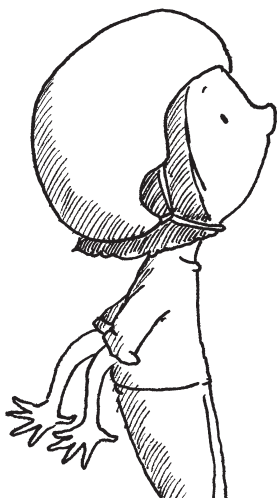
Er verscheen een frons op zijn gezicht. 'Waarom heb je je fietshelm op?' vroeg hij. 'Ik heb je fiets nog niet gemaakt.'

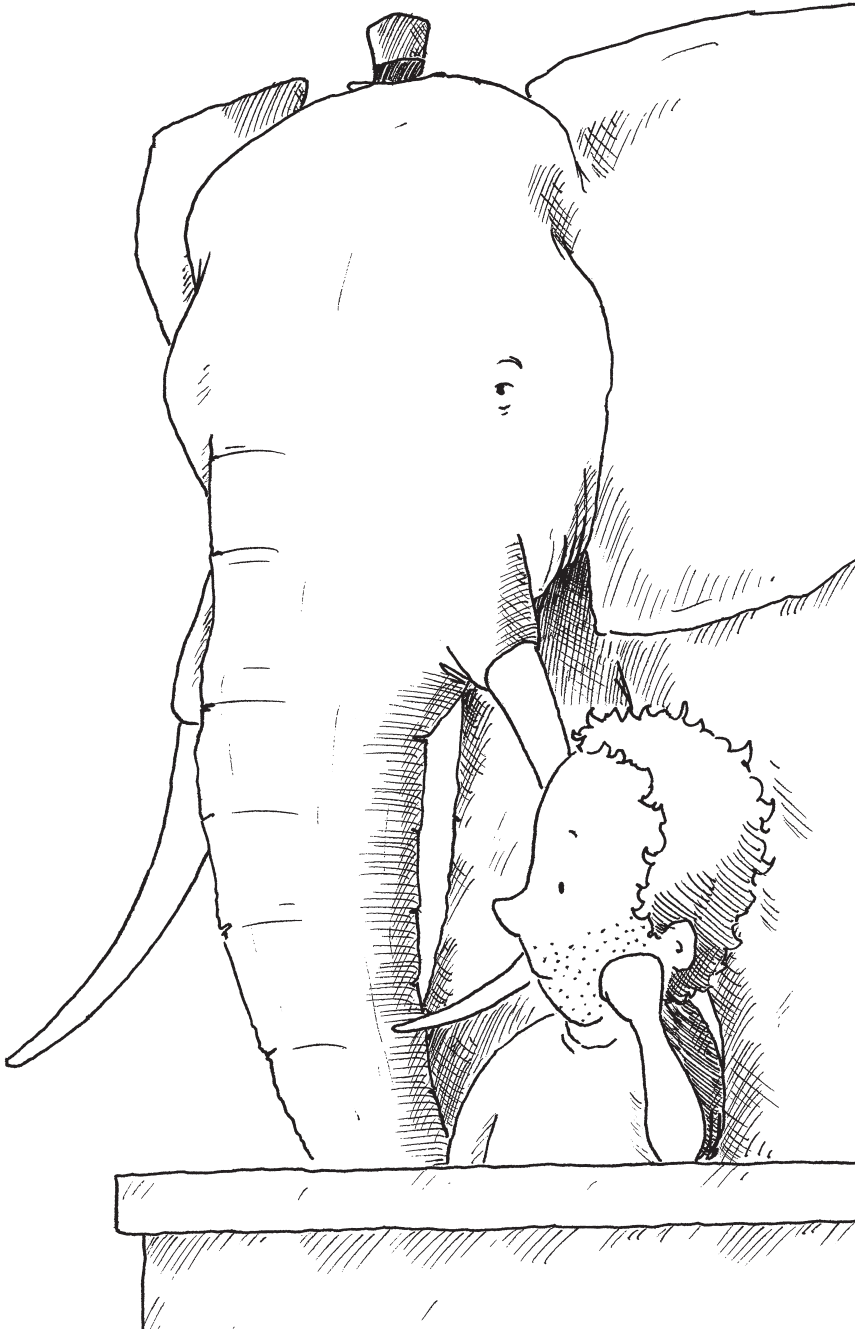
Olivia lachte naar hem. En ze hoopte dat haar lach aanstekelijk zou werken.

'Nou, het is alleen een fietshelm als ik fiets,' zei ze. 'Nu ga ik in mijn boom klimmen, dus vandaag is het een boomhelm.'

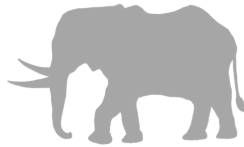
Haar vader knikte en draaide zich weer naar het raam. De olifant zuchtte.

Olivia liet die twee samen achter in de keuken. Ze deed de achterdeur open en liep naar buiten.

Opa

Olivia's achtertuin was een keurig rechthoekige lap gras met langs de randen bloemen en groenten. Er liep een smal betonnen paadje naar een roestig droogrek, en achter bij het hek stond een reusachtige jacarandaboom die de halve tuin bedekte met zijn langzaam dansende schaduwen. Aan een van de takken hing een autoband die als schommel werd gebruikt, en vlakbij stond een ronde trampoline.

Olivia was dol op de tuin, al had die er niet altijd zo uitgezien als nu. Ooit kwam het

onkruid er tot je knieën en bloeide de jacaranda nauwelijks.

Dat was voordat opa bij hen kwam wonen.

Nu zat hij in de tuin op zijn hurken tussen de pompoenen toen Olivia door het gras naar de boom huppelde.

‘Ha die Olivia!’ riep hij.

Toen hij overeind kwam, vond Olivia hem net een magere vogelverschrikker, met zijn oude strohoed vol met gaten.

'Hoi opa,' zei ze. 'Hoe doen de pompoenen het?'

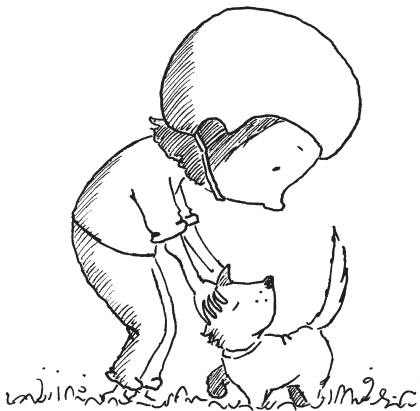
Hij veegde met een vieze hand het zweet van zijn voorhoofd. 'Vraag het ze zelf maar,' zei hij.

Opa zei altijd dat Olivia tegen de planten moest praten.

'Je hebt je helm op,' zei hij toen. 'Heeft je vader je fiets gemaakt?'

Olivia schudde haar hoofd. Ze voelde iets langs haar been strijken en keek omlaag.

Het was Freddie.

Freddie was een grijs hondje met korte pootjes en een extra lange staart.

Ze bukte om hem achter zijn oren te kriebelen.

‘Nee,’ zei ze. ‘Hij heeft mijn fiets nog niet gemaakt.’

Toen holde ze naar de boom.

Het nadenkplekje

Olivia begon te klimmen.

Vandaag moest ze haar helm op, want ze ging naar een van de hoogste takken, haar nadenkplekje. Behendig klauterde ze de boom in en nestelde zich in een knus hoekje.

Ze keek omhoog.

Er was een piepklein stipje te zien aan de hemel, hoog boven het stadje. Het was een vogel in de vorm van de letter V, als een dun potloodstreepje in de lucht.

Hoe zou de stad eruitzien vanaf die hoogte, vanaf de vleugels van die vogel? Vast als

iets uit een sprookjesboek, een soort speelgoedorp. Olivia stelde het zich voor als een mini-lappendeken, met de daken van de huizen als gekleurde vierkantjes, losjes aan elkaar genaaid. Ze zag in gedachten de smalle grijze weggetjes tussen de huizenblokken doorlopen, als scheurtjes in een eierschaal, en de bomen deinend en ademend als donkergroene wolken, de achtertuinen niet groter dan de nagels aan haar vingers.

Ze keek hoe de vogel kleiner en kleiner werd, een minuscuul stipje aan de hemel, zo klein dat het leek te verdwijnen, alsof het een deel was geworden van de lucht zelf.

Hoe kon iets zo licht zijn? Olivia's blik gleed weer omlaag, naar haar eigen achtertuin daarbeneden. Haar ogen bleven rusten op hun huis en het keukenraam.

Alles wat daarnet nog zo licht was geweest viel weg toen ze dacht aan de olifant.

De grote grijze olifant die haar vader in de schaduw zette.

Een schaduw die over hem heen viel bij het ontbijt.

Die met hem mee sjokte als hij naar zijn werk ging.

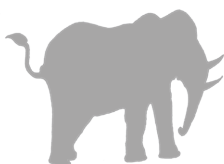
Die 's avonds naast hem lag en alles heel zwaar maakte.

Elke dag zag ze die olifant.

En elke dag wenste ze dat hij zou verdwijnen.

Op dat moment klonk er fel geblaf. Olivia schrok op uit haar gedachten en keek naar de voet van de boom. Daar stond Freddie met zijn waterige oogjes naar haar te kijken, zijn lange staart in de lucht gestoken.

Arthur

De volgende dag begon het nieuwe schooljaar. Olivia zat in de klas naast Arthur. Arthur was een jongetje met krullen en donkerbruine ogen. Die ogen waren meestal gericht op de bladzijden van een enorm boek – *Bijzondere weetjes over kikkers* of *Alles wat je moet weten en nog niet weet* – maar soms fonkelden en dansten ze, als hij een verhaal vertelde of een radslag maakte op de speelplaats.

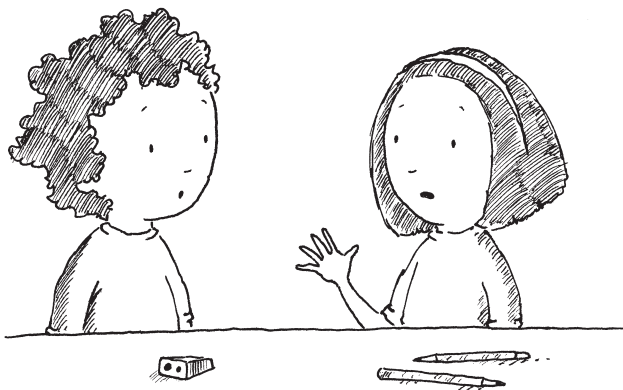
Olivia vond Arthur vooral leuk omdat ze hem alles kon vertellen. Echt alles.

‘Een olifant?’ vroeg hij ademloos. ‘Bij jullie thuis?’

Ze knikte.

‘Maar... hoe dan? Wat...?’ Arthur knipperde met zijn ogen. ‘Hoe bedoel je, een olifant?’

Olivia liet haar blik even door de klas gaan, waar de andere kinderen hun potlood aan het slijpen waren of in hun laatje rommelden.

‘Het is moeilijk uit te leggen,’ zei ze. ‘Hij loopt achter mijn vader aan. Telkens als papa verdrietig kijkt, zie ik die olifant.’

‘Wat doet die dan?’ vroeg Arthur.

‘Niet zo veel,’ antwoordde Olivia. ‘Hij is er

gewoon, en hij maakt alles heel zwaar en lastig voor mijn vader.'

De andere kinderen zaten nu op hun plaats en de gesprekken in de klas waren stilgevallen, er was alleen nog wat gefluister en gebrom te horen.

'Hoelang is dat al zo?' vroeg Arthur.

'Zo lang als ik me kan herinneren.'

'En dat heb je mij nooit verteld?'

'Ik vertel het je nu toch? Trouwens, ik wist niet of je me wel zou geloven.'

Arthur schudde zijn hoofd. Zijn wenkbrauwen kropen naar elkaar toe. Hij praatte tussen het knipperen met zijn ogen door.

'Ik geloof je wel, maar... Nou ja, is het een echte olifant?'

Olivia boog zich wat dichterbij Arthur toe en ging zachter praten. 'Dat is het nou juist,' fluisterde ze, maar meer kon ze niet zeggen, want juf March stond voor de klas en begon te praten.